

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu **F.**, **IČO: X.**, so sídlom v T., *zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., AK so sídlom v T.*, proti žalovanému **Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou**, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 5, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. ZS 203/00006/2007/R zo dňa 11. januára 2008, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 31/2008-64 zo dňa 02. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 31/2008-64 zo dňa 02. apríla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom č.k. 14 S 31/2008-64 zo dňa 02. apríla 2009 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného č. ZS 203/00006/2007/R zo dňa 11. januára 2008 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. ZS 203/00006/2007 zo dňa 01. júna 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 182,92 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Napadnutým rozhodnutím žalovaného č. ZS 203/00006/2007/R

zo dňa 11. januára 2008 bolo potvrdené rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. ZS 203/00006/2007 zo dňa 01. júna 2007 (ďalej aj len prvostupňové rozhodnutie), ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 100 000,-- Sk (3 319,39 €) podľa ustanovenia § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 581/2004 Z.z.) za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 576/2004 Z.z.) ukončeným výkonom dohľadu nad správnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientke D. H.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný ani správny orgán prvého stupňa nepostupovali podľa zásad správneho konania upravených v Správnom poriadku, najmä zásady zákonnosti, materiálnej pravdy a voľného hodnotenia dôkazov. Krajský súd považoval rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov za arbitrárne, nakoľko vychádzajú z jediného stanoviska konzultanta aj to anonymného. Žalovaný mal odanonymizovať osobu konzultanta, aby sa žalobca mohol vyjadriť aj k jeho kvalifikácii. Krajský súd poukázal na to, že stanovisko konzultanta si odporuje: na druhej strane stanoviska je uvedená odporúčaná liečba pri prepustení pacientky z neurologického oddelenia dňa 8. júna 2006, kde je okrem iného uvedený aj liek B., naproti tomu na tretej strane stanoviska je uvedené, že pacientke nebola poskytnutá neodkladná liečba. V dodatku k odbornému stanovisku zo dňa 09. januára 2007 už konzultant dodatočne pripustil liečbu B., pričom opäť uviedol, že táto liečba pravdepodobne nebola aplikovaná alebo bola nedostatočná. Podľa názoru krajského súdu ani odborný konzultant nedal jednoznačné stanovisko, či u pacientky bola liečba na uroinfekt aplikovaná alebo nie. Krajský súd nepovažoval pre preukázanie porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. za dostatočné stanovisko len jedného konzultanta.

Krajský súd poukázal na to, že povinnosťou žalovaného bolo zisťovať, čo robila pacientka v období od 08. júna 2006 do 30. júna 2006, či dodržiavala liečebný režim po prepustení z hospitalizácie a či sa riadila odporúčaniami pri prepustení. O týchto skutočnostiach sa v spisovom materiáli nenachádzajú žiadne dôkazy. V prípade pacientky išlo o osobu s abúzm alkoholu, ktorá dlhodobo užívala myorelaxancia a nesteroidné analgetiká, žalovaný mal preto skúmať, ako mohli tieto skutočnosti ovplyvniť zdravotný stav pacientky, v akom bola následne hospitalizovaná v N. v P. v ťažkom stave.

Žalovaný nezobral do úvahy žiadnu z pripomienok žalobcu, žiadnou sa nezaoberal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti o jeho tvrdeniach a rozhodol len na základe vlastného zisťovania a na základe stanoviska jediného konzultanta. Z obsahu administratívneho spisu vôbec nevyplýva, z akých podkladov vychádzal konzultant pri vypracovaní svojho odborného stanoviska. Ak žalobca nesúhlasil so stanoviskom konzultanta úradu a vzniesol k nemu námietky, bolo povinnosťou úradu zaobstarať minimálne ďalšie odborné stanovisko iného konzultanta z príslušného odboru za účelom odstránenia rozporov, prípadne vo veci nariadiť dokazovanie súdnym znalcom.

Krajský súd ďalej uviedol, že spisový materiál predložený žalovaným nebol kompletný. Nenachádza sa v ňom ani prepúšťacia správa z hospitalizácie a ani žiadna zdravotná dokumentácia pacientky. Podľa ustanovenia § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre rozhodnutie vo veci potrebné, aby sa súd oboznámil a preštudoval spisový materiál správneho orgánu, ktorý je správny orgán povinný bez meškania predložiť súdu kompletný a v origináli. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Správne orgány oboch stupňov sa v konaní dopustili závažných procesných pochybení, ktoré predstavujú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pre účely náležitého zistenia skutkového stavu bude potrebné vykonať ďalšie dôkazy.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalovaný poukázal na neprípustné rozšírenie dôvodov zrušenia rozhodnutí žalovaného oproti výroku rozhodnutia. Vo výroku rozsudku krajského súdu sa ako dôvody zrušenia uvádzajú ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia), no na druhej strane v odôvodnení sa popri týchto dôvodoch uvádza aj ďalší – § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov). Žalovaný krajskému súdu vytýkal, že počas pojednávania sa venoval zbytočne podrobnému oboznamovaniu s obsahom spisu a s obsahom niektorých listín, ktoré sa v ňom nachádzajú. Potom iba vypočul účastníkov konania, ktorí nemali možnosť reagovať na sporné veci a prispieť k odstráneniu ich spornosti, pretože o tom, čo je pre súd sporné, vôbec nevedeli, so spornými skutočnosťami neboli oboznámení. Podľa názoru žalovaného teda nebol naplnený účel ústneho pojednávania a postup súdu bol v rozpore s ustanovením § 118 Občianskeho súdneho poriadku.

K nekompletnej spisovej dokumentácii žalovaný uviedol, že súdu predložil (na základe výzvy) úplnú a originálnu spisovú dokumentáciu správneho konania. Podklady, z ktorých pri výkone dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou vychádzali osoby oprávnené na výkon dohľadu (vrátane konzultanta úradu), t.j. fotokópia zdravotnej dokumentácie pacienta, sú súčasťou spisu výkonu dohľadu a nie súčasťou spisu správneho konania. V správnom konaní je podkladom rozhodnutia protokol o vykonanom dohľade a z neho vychádzal prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o uložení sankcie, ako aj žalovaný. Krajský súd si mohol v rámci prípravy pojednávania alebo priamo na pojednávaní vyžiadať od žalovaného. O tom, že by súd považoval spisovú dokumentáciu za nekompletnú, sa žalovaný dozvedel až pri ústnom vyhlásení rozsudku v rámci jeho odôvodnenia.

Žalovaný tiež nesúhlasil s názorom krajského súdu, že porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Prizvanou osobou v procese výkonu dohľadu je konzultant z príslušnej

medicínskej oblasti. Účelom inštitútu prizvaných osôb pri výkone dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je kvalifikované zistenie pochybení pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a konštatovanie porušenia povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti poskytovať zdravotnú starostlivosť správne (§ 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.). Zákon č. 581/2004 Z.z. pripúšťa, že ak zamestnanci úradu ako osoby oprávnené na výkon dohľadu nemajú odbornú spôsobilosť v tej–ktorej medicínskej oblasti, na zodpovedanie vysoko odborných medicínskych otázok môže úrad prizvať do procesu dohľadu prizvané osoby, pričom môže byť prizvaná aj len jedna osoba. Úrad pri výkone dohľadu musí mať preukázané, či došlo alebo nedošlo k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Akým zákonným spôsobom k tomu dospeje, je záležitosťou úradu ako orgánu dohliadajúceho. Konzultant plní v procese dohľadu obdobnú funkciu ako znalec. Stanovisko konzultanta z 09. januára 2007 bolo stanoviskom k námietkam žalobcu ako dohliadaného subjektu a nebolo v rozpore s pôvodným stanoviskom konzultanta zo dňa 12. novembra 2006, ale len jeho doplnením. V časti týkajúcej sa odporúčanej a realizovanej liečby konzultant vo svojom druhom stanovisku opravil svoje konštatovanie o „neodporúčaní“ liečby uroinfektu. Pripustil, že v prepúšťacej správe bola liečba uroinfektu liekom B. uvedená spolu s inou odporúčanou liečbou, ale zotrval na druhej časti svojho konštatovania, že napriek odporúčaniu v prepúšťacej správe sa v skutočnosti neuskutočnila, nakoľko zápisy v zdravotnej dokumentácii neobsahujú údaj o začatí liečby a o poskytnutí lieku pri prepustení pacientky z hospitalizácie. Podľa žalovaného liečba uroinfektu pacientky nebola odporúčaná riadne, pretože v dennom zázname a prepúšťacej správe nebolo uvedené, koľko dní má pacientka uvedené lieky užívať a kedy má absolvovať kontrolné vyšetrenie u lekára za účelom vyšetrenia moču.

Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že záver o závažnom bakteriálnom náleze v moči pacientky vychádzal z údajov v zdravotnej dokumentácii a z výsledkov chemického a mikroskopického vyšetrenia moču zisteného počas hospitalizácie pacientky u žalobcu – leukocyty v moči 3+, v močovom sedimente 1-2 erytrocytov v zornom poli, počet leukocytov 30 v zornom poli, záplava baktérií. Pri kultivácii moču sa zistila masívna bakteriúria E.coli 10^6 / ml. Tento nález nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako nekomplikovaný infekt močových ciest a to ani pri neprítomnosti iných pozitívnych klinických a biochemických ukazovateľov, ale ako závažný bakteriálny nález v moči, ktorý mal byť konzultovaný s nefrológom alebo urológom. Záver krajského súdu o rozporoch medzi tvrdeniami žalobcu a žalovaného, či išlo alebo nešlo o závažný bakteriálny nález v moči, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Žalovaný zároveň nesúhlasil s názorom krajského súdu o tom, že žalovaný bol povinný skúmať, čo robila pacientka v období po ukončení hospitalizácie u žalobcu, či sa riadila odporúčaniami pri prepustení, a že žalovaný sa mal dôkladne vysporiadať s tvrdením žalobcu, že pacientka bola osobou s abúзом alkoholu, ktorá dlhodobo užívala myorelaxanciá a nesteroidné analgetiká. Pacientka sa odporúčaniami pri prepustení riadila, pretože v zdravotnej dokumentácii sa nachádzajú lekárske záznamy z absolvovaných odporúčaných vyšetrení, a to z elektromyografie a scintigrafie skeletu, ktoré boli odporúčané v prepúšťacej správe, ako aj záznam z odporúčaného kontrolného neurologického vyšetrenia,

ktoré bolo rovnako odporúčané v prepúšťacej správe. Skutočnosť, čo robila pacientka po prepustení z hospitalizácie a či dodržiavala liečebný režim, nie je pri hodnotení starostlivosti, ktorá bola pacientke poskytnutá počas samotnej hospitalizácie u žalobcu, relevantné. Úrad vykonáva dohľad nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientke na základe predloženej zdravotnej dokumentácie vyhodnotením jednotlivých zdravotných výkonov a vyšetrení realizovaných výlučne počas hospitalizácie pacientky na neurologickom oddelení žalobcu a aj sankciu v tomto prípade uložil výlučne podľa závažnosti nedostatkov zistených pri výkone dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou poskytnutou pacientke na neurologickom oddelení žalobcu. Okrem pochybenia spočívajúceho v tom, že napriek zisteniu uroinfektu liečba kolibacilárnej infekcie močových ciest nebola v zdravotnej dokumentácii odporúčaná riadne a ani sa neuskutočnila a u pacientky nebola ihneď po jej diagnostikovaní začatá liečba antibiotikami, bolo ďalším pochybením žalobcu, že infekcia močových ciest u pacientky hospitalizovanej z iného dôvodu na neurologickom oddelení žalobcu, nebola konzultovaná s nefrológom ani s urológom. Ak teda žalobca tvrdil, že pacientka bola „riziková“ a poškodenie obličiek mohlo mať aj exotoxický charakter (údajný etylizmus, dlhodobé užívanie myorelaxancií a nesteroidných analgetík), mal nariadiť konziliárne vyšetrenie nefrológom alebo urológom, čo sa však nestalo.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdiť. Považuje ho za vecne správny; krajský súd správne zhodnotil skutkový aj právny stav veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu (§ 212 Občianskeho súdneho poriadku) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, a to na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právoplatného rozhodnutia žalovaného č. ZS 203/00006/2008/R zo dňa 11. januára 2008, o uložení sankcie žalobcovi za správny delikt neposkytnutia správnej zdravotnej starostlivosti pacientke D. H.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal formálnou aj materiálnou stránkou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Z formálnej stránky musí rozhodnutie správneho orgánu obsahovať náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 Správneho poriadku, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. V zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku z materiálneho hľadiska výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Z citovaného ustanovenia Správneho poriadku explicitne nevyplýva, žeby výrok rozhodnutia o správnom delikte musel obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva. Na druhej strane je však nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať vplyv na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právoplatnosť. Bezchybne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z nej je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu za totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zaistenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia (a nie odôvodnenie) môže byť vynútiteľný správnu exekúciou (napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Sžo 106/2007 zo dňa 13. marca 2008, sp.zn. 8 Sžo 28/2007 zo dňa 06. marca 2008, sp.zn. 3 Szp 3/2008 zo dňa 23. júla 2009).

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konania rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (alebo opomenutie). Formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvozené následky v podobe sankcií (vrátane správneho alebo súdneho trestania) je len vyjadrením reálnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku

s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu za rovnaký skutok, pre vylúčenie otázky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' správneho deliktu dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Riadne formulovaný výrok a v ňom konkrétny popis skutku je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia správneho orgánu, z ktorého je možné zistiť, ktorá konkrétna povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou (porovnajte napríklad s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8 Sžo 28/2007 zo dňa 06. marca 2008).

Vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. ZS 203/000006/2007 zo dňa 1.júna 2007 absentuje popis skutku – správneho deliktu – s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne iné skutočnosti charakterizujúce skutok. Vo výroku nestačí uviesť, že žalobca porušil ustanovenie hmotnoprávneho predpisu (v tomto prípade § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z.), ktoré bolo zistené dňa 17. januára 2007 ukončeným výkonom dohľadu nad správnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientke D. H.. Vo výroku je potrebné špecifikovať akým spôsobom (konaním alebo nekonaním) došlo k spáchaniu správneho deliktu, kedy a kde. Tento nedostatok nebol odstránený ani v rozkladovom konaní pred žalovaným správnym orgánom. Vychádzajúc z uvedeného je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť (§ 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku).

Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby súd vychádzal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu súvisiaceho s vecou. Pod pojmom „spisy žalovaného správneho orgánu“ sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

V prípade, že žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis, alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci a ktoré nie a prečo, ako aj informácie o možnom zastúpení účastníkov správneho konania. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu odporcom zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci. Preto je pri nepredložení administratívneho spisu,

pri predložení nekompletného administratívneho spisu alebo fotokópie administratívneho spisu rozhodnutie žalovaného správneho orgánu – odporcu – nepreskúmateľné a prichádza do úvahy postup podľa ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

V predmetnej právnej veci žalovaný predložil súdu svoj administratívny spis č. ZS 203/00006/2007/R, ktorý však nebol v origináli, dokonca ani niektoré doručky neboli v origináli. Vo fotokópii boli vyhotovené nasledovné písomnosti: stanovisko a dodatok k stanovisku Prof. MUDr. M. M., DrSc. (konzultanta úradu v odbore nefrológia), protokol č. 660/2006 zo dňa 23. novembra 2006 o vykonanom dohľade, námietky žalobcu ako dohliadaného subjektu, zápisnica zo dňa 29. novembra 2006 o prerokovaní námietok žalobcu ako dohliadaného subjektu, dodatok k zápisnici zo dňa 17. januára 2007 č. 660/2006, upovedomenie o začatí správneho konania č. ZS 203/000006/2007 zo dňa 14. marca 2007 spolu s doručenkou, doručka preukazujúca doručenie prvostupňového správneho rozhodnutia žalobcovi. Ostatné písomnosti (rozhodnutie žalovaného spolu s doručkami, zápisnica z rokovania poradnej rozkladovej komisie zo dňa 10. januára 2008, odborné stanovisko člena rozkladovej komisie Prof. MUDr. M. K., DrSr. – klinického farmakológa, rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava, č. ZS 203/000006/2007 zo dňa 01. júna 2007) boli v origináli. Žalovaný mal vedomosť, že s jeho spisom č. ZS 203/00006/2007/R bezprostredne súvisí aj spis o vykonanom dohľade, ktorý však Krajskému súdu v Trnave na jeho žiadosť zo dňa 25. apríla 2008 č.k. 14 S 31/2008-26 nepredložil. Zabránil tým krajskému súdu, aby vec po právnej aj skutkovej stránke preskúmal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom žalovaného, že si mal krajský súd vyžiadať aj spis o dohľade, keď považoval už predložený spis za neúplný, nakoľko krajský súd postupoval podľa ustanovenia § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a administratívny spis žalovaného súvisiaci s vecou si od žalovaného žiadal (č.l. 26). Žalovaný však nepredložil celý administratívny spis v origináli, vrátane spisu o vykonanom dohľade, ktorý bezprostredne súvisí s vecou a v ktorom sa nachádzajú pre vec podstatné a dôležité písomnosti (postup pri výkone dohľadu, fotokópie zdravotnej dokumentácie vrátane prepúšťacej správy o prepustení pacientky D. H. od žalobcu), ale len spis o uložení sankcie za správny delikt; bolo jeho povinnosťou na žiadosť súdu predložiť aj spis bezprostredne súvisiaci s vecou – spis o vykonanom dohľade, z ktorého vychádza spis o uložení sankcie za správny delikt. Táto skutočnosť (nepredloženie úplného administratívneho spisu) je na ťarchu žalovaného a nemôže sa jej zbaviť tvrdením, že krajský súd si mal spis o dohľade vyžiadať a žalovaný by mu ho predložil. Je to dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Predloženie spisu žalovaného o výkone dohľadu u žalobcu je nevyhnutné pre posúdenie spornej otázky navrhovanej liečby pacientky pri prepustení od žalobcu, ktorá mala byť zachytená v prepúšťacej správe. Prepúšťacia správa sa však v spise predloženom žalovaným nenachádza, ale nachádza sa v spise o výkone dohľadu, ktorý nemal súd k dispozícii. Ide o kľúčovú otázku posúdenia skutkového a právneho stavu veci, nakoľko

dňa 08. júna 2006 bola pacientka prepustená od žalobcu a v prepúšťacej správe mala byť uvedená diagnóza, s ktorou bola pacientka prepustená, odporúčaná liečba a odporúčané vyšetrenie. Z prepúšťacej správy by bolo možné verifikovať tvrdenie žalobcu, či pacientke dal na tri dni liek B. a či sa mala hlásiť u svojho obvodného všeobecného lekára. Súd vzhľadom na absenciu spisu o dohľade nebol schopný túto skutočnosť verifikovať.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 31/2008-64 zo dňa 02. apríla 2009 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Žalovaný, prípadne správny orgán prvého stupňa, v ďalšom konaní vo výroku uvedenie skutkovú vetu správneho deliktu, t.j. ako, kde a v akom čase došlo k spáchaniu správneho deliktu (popis skutku) a v prípadnom následnom súdnom preskúmvacom konaní súdu predloží kompletný administratívny spis v origináli vrátane doručeníek spolu so spisom o výkone dohľadu u žalobcu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca si náhradu trov konania neuplatnil a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 05. novembra 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Agustiňáková